

Skibet er maalt, og at der, saalænge Skibets fulde Drægtighed efter Maalebrevet ikke er naaet (hvisken ellers bliver at tage til Følge, om den endog lyder paa Brøst-Tons), kun regnes efter fulde Tons, idet under $\frac{1}{2}$ Ton ikke regnes, og $\frac{1}{2}$ Ton eller derover regnes som en Ton.

Til Dækslast tages der kun Hensyn, forsaavidt Lastrummet under Dækket ikke er fuldt bestubet med Gods, hvoraf Skibsafgift erlægges.

Naar der i Tilfælde, hvor Lasten dels er afgiftspligtig, dels er afgiftsfri (§§ 38 og 43), ved Godssets Ansættelse til Tons efter Bestuvningsreglementet udkommer et større Tonsstal end det, hvortil Skibet er maalt, erlægges Skibsafgiften af hele det Tonsstal, som det afgiftspligtige Gods bestuber, forsaavidt det ikke overstiger Skibets udmaalte Størrelse.

§ 40.

Skibsafgiften erlægges paa hvert Sted, hvor der løsnes, i Forhold til det Udsøbedes Bestuvning.

§ 41.

Naar et Skib efter dets Udklarering, men førend det har forladt det Tolddistrikt fra hvilket Udklarering er meddeelt, ifølge forandret Bestemmelse, helt eller tilbels igjen løsner den ved samme Toldsted indtagne Ladning, erlægges ingen Skibsafgift for Indgaaende.

§ 42.

For Skibsafgiften hester Skibet og i Forbisejllings-Tilfælde det Gods, der udsøbes.

§ 43.

Fra de almindelige Bestemmelser om Skibsafgift gjøres følgende Undtagelser:

Fritagne for Skibsafgift ere:

1. Orlogsstibe og andre Regjeringsstibe, som ikke benyttes til Fragtsart;
2. Baade af og under 4 Tons;
3. strandede Stibe;
4. Stibe, der formedelst Modvind, Isgang, Søstade eller andet Ulykkestilfælde for at bevare Ladningen eller for at søge Winterhavn, ere indkomne her, dog kun, for saavidt angaar Bestuvningen af det Gods, der igjen udsøres med samme Skib, hvormed det er indkommet.